SINIMUSTA

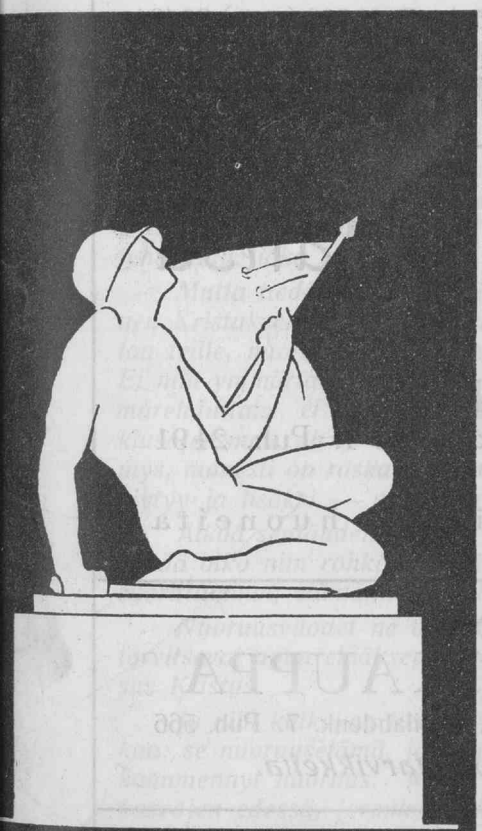

„SINIS VELJENI, KUN MINÄ KUOLEN, MINÄ HEILUTAN TAPPARAA....!"

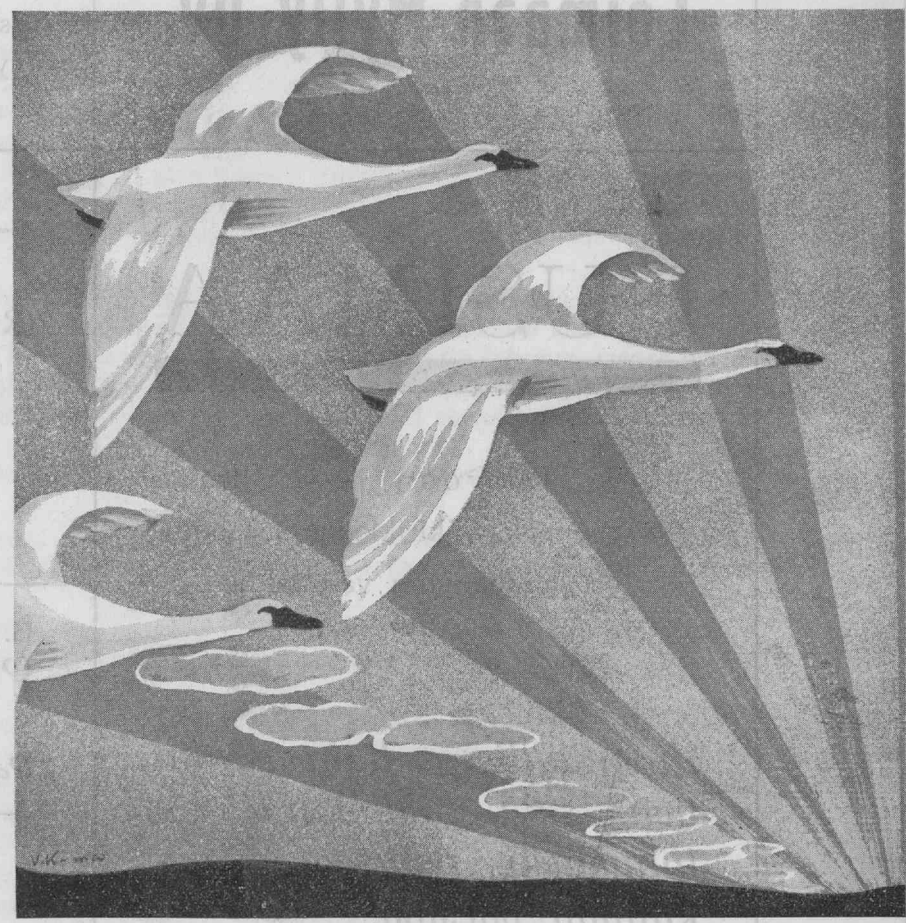

N:o 9 Toukokuun 3 p:nä 1935

V.K-ma.

Kultasade

on kaurasuurimoista paras.

Suosittelemme erikoisesti siistiä 1 kg:n pakkaustamme.

Loimaan Mylly Oy.

Käyttäkää yksinomaan meidän myymiämme jokapäiväisiä kulutustavaroita:

Rek. tavaramerkki.

IKL:n sinimustia tulitikkuja, tupakkaa, kahvia, saippuoita, kirjepaperia, -kuoria.

UUTUUS. IKL:n makeiset.

Kauniit sinimustaväriset kuvapostikortit, kaikkialla käytäntöön.
17 eri lajia.
Sinimustien Po:ille samat myyntipalkkiot kuin muillekin.

Uusi täydellinen hinnastomme IKL:n arpaluettelon yhteydessä.

IKL:n TASKUKIRJA on välttämätön jokaiselle järjestön jäsenelle.

IKL:n Kauppa Oy.

Helsinki, Mikonk 15 A. P. 20306 (sarja) 26404
Myyntikioski: Keskuskatu 7, Helsinki.
(Mustan Karhun eteisaulassa.)

UUSIMAA

Porvoon ja sen laajan sekä väkirikkaan maaseutuympäristön valtalehti

Ilmoittajille erittäin edullinen, sillä lukijakunta on tunnetusti vauraan maakunnan väestöä.

Hotelli Hansa

(Rva Puhakka)

VIIPURI
Erkonkatu 4. Puh. 2491

Siistejä huoneita

B. NURMEN
PAPERIKAUPPA
MIKKELI, Savilahdenk. 7. Puh. 566
Paperi- ja Koulutarvikkeita.

JUKKA KUUSISTO
SUOMALAINEN
Taidevalokuvaamo
HELSINGISSÄ
Unionink. 45. Puh. 22173

SINIMUSTA

SINIMUSTA-JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 9 — 3. 5. 1935

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: HELSINKI, MIKONKATU 15. A.
Auki 11—15. Puhelin 20306

ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
JAAKKO SNELLMAN, toimitussihteeri ja taloudenhoitaja

Elämänyhteyttä taivaan kanssa.

Nuoret ystävät! »On vaaroja täynnä maailman tie ja kuiluja sen joka puolla.» — Tämän me vanhemmat olemme niin monta kertaa saaneet tuskalla kokea. Me tiedämme, että täällä niin pian lapsen viattomuus alkaa kadota, täällä on niin vaikeata sydämensä puhtautta säilyttää, täällä niin helposti jalka tieltä luiskahtaa ja lähtee teille, jotka eivät kotia vie.

Ja niillä teillä ovat monet uupuneet ja väsyneet ja menettäneet varhain jo elämän onnen ja elämän ilon ja elämän toivon ja rohkeuden. Ei niillä teillä, nuoret ystävät, kukaan onnellisena kulje. Eikä niillä teillä, noilla lakkaamattomien tanssien, jatsien ja monenlaisten himojen teillä, valmistuta siihen elämäntehtävään, joka itse kullekin on uskottu.

Mutta tiedättehän, että löytyy Auttaja tiellä, löytyy heikon tuki ja kilpi, ja se on Herra Zebaot ja Hänen Kristuksensa. Oi, sallikaa meidän enempi kokeneina, kauemman aikaa tätä elämää eläneinä vakuuttaa teille, nuoret: yksin tämän Jeesuksen kanssa matkanne, olipa se pitempi tai lyhempi, menee hyvin. Ei niin ymmärtäen, että Jeesuksen kanssa kulkiessa aina olisi tyyntä matkalla, ei koskaan suru sydäntä murehduttaisi, ei koskaan risti kulkijaa painaisi. Ei niin, sillä muistakaa, että samalla kun tämä maa on kiusojen maa, on se myöskin vaivojen maa. Monesti täällä risti kulkijaa uuvuttaa, monesti painaa kärsimys, monesti on raskas sydänsuru. Mutta Jeesus kun on mukana, niin kaikista niistäkin voittajana selviytyy ja lisäksi — puhdistuneena.

Älkää sentähden, nuoret, olko niin rohkeita, että Jeesuksen hylkäisitte, Jeesuksen halpana pitäisitte. Älkää olko niin rohkeita, että uskaltaisitte ilman Jeesusta lähteä elämänne taisteluun, elämänne tehtävää suorittamaan, elämänne onnea rakentamaan.

Nuoruusvuodet ne ovat elämän juhla-aikaa, mutta myös sen vaarallisin aika. Muistakaa: nuoret tarvitsevat apua eläkseen nuoruutensa oikein ja saadakseen oikean suunnan tiellensä, ja avun tarjoo Jeesus Kristus.

Ja niin kulkekaa tietänne Jumalan suuren voiman tukemina aina ylöspäin suunnatuin katsein. Uskokaa: se nuoruuselämä, josta puuttuu tuo — ylöspäin — on ehdottomasti enemmän tai vähemmän hukkaanmennyt nuoruus. Mutta jos nuoruutenne ihaniin päiviin liittyy vilpitön, nöyrä: ylöspäin, Jumalan kasvojen edessä, Jeesuksen nimessä, on kaikki käyvä hyvin, olette hyvin selviytyvä elämänne monista taisteluista, ja te voitatte kerran sen nuoruuden, joka ijäti kestää.

Tämä luonnollinen nuoruus, tämä nuoruuden kaunis aika — eihän se kauan kestä. Niin sattuvasti ja niin vakavasti on se jo Herran sanassa sanottu: »Ihminen on eläissään niinkuin ruoho, hän kukoistaa, kuin kedolla kukka, koska tuuli sen päälle puhaltaa, niin ei hän enää kestä, eikä hänen sijansa tunne häntä ensinkään». — Niin, täällä vanhenee nuori, täällä lyhenevät hetket. Jos ijäistä nuoruutta toivot, elä omakohtaista, jatkuvaa ja alinomaista elämänyhteyttä taivaan kanssa, ja sinä sen voitat.

Gunnar Ervast.

LUVATTU MAA.

Lehtori Reino Ala-Kulju.

Korpivaellukseltaan lähetti Israelin kansa vakoojia luvattuun maahan. Nämä palasivat takaisin ja kertoivat että se on ihana maa, joka vuotaa maitoa ja hunajaa, mutta siellä asuu suuri kansa, jonka miehet ovat jättiläisiä ja heillä on lujasti varustetut kaupungit. Silloin kansan valtasi pelko ja he rupesivat itkemään ja sanoivat, etteivät he koskaan saa omakseen sitä maata. Mutta kaksi miestä, jotka olivat olleet mukana, Joosua ja Kaaleb, rohkaisivat kansaa ja sanoivat: *Jos Herra on meidän kanssamme, niin Hän antaa meille sen maan.* Mutta israelilaiset tahtoivat tappaa nämä miehet ja palata Egyptiin. Pelkuruutensa tähden kansa sai ankaran rangaistuksen: pelkuri sukupolvi ei koskaan ollut näkevä luvattua maata. Miten usein tämä kertomus toistuukaan kansojen elämässä ja miten monta kertaa se on Suomen kansan elämässä uudelleen eletty. Kansamme on usein asetettu suurten tehtäväin eteen, se on lähettänyt vakoojansa luvattuun maahan. Mutta osa näistä, suurin osa on alkanut piankin kylvää kansan sydämeen toivottomuuden oppia ja lamauttanut kansan sydämen. Niin tapahtui kansallisen heräämisen alkuaikoina. Luvattu maa, suomenkielinen ja -mielinen kansa katsottiin toivottomaksi saavuttaa, liian lujiksi havaittiin ruotsalaisuuden linnoitukset, jättiläisiksi sen vartijat, liian suureksi se uhri, että kansastaan vieraantunut sivistyneistö omaksuisi jo hylkäämänsä Suomen kielen. Pelkurien tähden on kansaamme rangaistu. Pitkäksi ja vaikeaksi on tullut tie tähän luvattuun maahan, suomalaiskansalliseen valtioon. Mutta kuitenkin on aina löytynyt kaksi miestä, jotka ovat kansaa rohkaisseet, jotka eivät ole tahtoneet taistelusta luopua. On ollut Snellman, Yrjö-Koskinen ja taas uudessa polvessa heidän seuraajansa.

Jääkärit olivat luvatun maan vakoojia, jotka paloivat rohkeutta silloin kun muun kansan päät painuivat, silloin kun heidät tuomittiin maanpettureiksi. He johtivat tätä kansaa luvatun maan valloittamisessa. Itsenäisyytemme aamunkoitossa löytyivät ne miehet, jotka *pelosta* eivät tyytyneet vain jonkinlaiseen autonomiaan, vaan julistivat maan itsenäiseksi. Ja vihdoin vapaus. Sodan kynnyksellä oli niitä, jotka loivat rohkeutta kansaan ja nostivat sen taisteluun luvatun maan valloittamiseksi ylivoimaiselta viholliselta, luottaen siihen, että jos Herra on kanssamme, niin Hän antaa meille tämän maan. Ei auttanut jäädä valittamaan ja itkemään vihollisen suuruutta ja omain voimain vähyyttä. Tätä kansaa ja sen heimoa on rangaistu, kun se antoi sydämensä tulla heikoksi sillä hetkellä, jolloin sitä kutsuttiin suureen historialliseen tekoon heimonsa, veljiensä vapauttamiseksi, kun se kuunteli niitä, jotka veivät rohkeuden ja uskon sen sydämestä. Mutta vielä on tämän kansan keskuudessa niitä, jotka ovat olleet luvatun maan vakoojina, ja joiden sydän on pysynyt lujana, jotka vielä julistavat: Jos Herra on kanssamme, niin Hän antaa meille sen maan, luvatun maan, joka Hänen pyhien lakiensa ja lupaustensa mukaan, joita Hän toteuttaa kansojen elämässä, on tälle kansalle kuuluva.

Nykyinen heräävä nuoriso, SM-nuoriso, on nähnyt tulevaisuuden ihanan maan:

1. Kansallisesti heränneen Suomen kansan, joka on luonut puolueiden rikkirepimästä kansasta kansakunnan, yksimielisen kansakokonaisuuden ja toteuttanut suomalaisen kansallisvaltion.

2. Lujan, puolustustahtoisen ja puolustuskykyisen Suomen.

3. Suomen, jossa marxilaisuus on hävitetty ja työväki voitettu Isänmaalle.

4. Suomen, jossa sama veri kuuluu samaan yhteen suureen Suomen valtakuntaan.

Tämä on se näkemys. Tämä on sen *elämänohjelma.*

Utopioita, haaveita, intoilua! sille ilkutaan. Ette voi sitä saavuttaa, sanovat ne, jotka ovat itsekin joskus sentapaista uneksineet. Miten te hävittäisitte marxilaisuuden? Heidän linnoituksensa ovat liian lujat teidän vähäisille voimillenne. Niitä tukevat valtio ja puolueet. Miten te voittaisitte työväen sielun Isänmaalle ja kansalliselle hengelle? Työväki on marxilaiseen henkeen syntynyt ja kasvatettu kohta kahden miespolven ajan. Ei, te joudutte vain kilpasille sosialistien kanssa, toivottomaan taisteluun, jossa itsekin tulette sosialisteiksi.

Puolustuskysymystä kyllä voitte ajaa, mutta se on rahakysymys. Siinä on sen rajoitukset. Puolueet, ne ovat kansanvallan ainoa luonnollinen pohja. Olette itse puolue, ja kaikkein suvatsemattomin. Kansallinen Suomi, suomalaisuus! Kaunis asia, mutta ei kiihkoilua. Ei sortoa. Maa ei voi kestää sitä. Luonnollinen kehitys on oikea tie. Suur-Suomi! Olkaa hiljaa. Rukoilkaa: Aseta lukko suulleni ja luja sinetti huulilleni. Muuten ei meiltä osteta tavaraa, muuten kohtaa meitä suuri onnettomuus.

Ja lopuksi, jolla tahdotaan kaikki nämä »hullutukset» lyödä romukoppaan:

Nuoriso ei saa politikoida!

Ja muutenkin:

Kaikki on hyvin tässä maassa.

Mitä me tähän vastaamme.

Vain tämän: Jos Herra on meidän kanssamme, niin hän antaa meille sen maan. Me emme voi lakata taistelemasta. Me emme voi pettää isäimme maata, sitä maata, jonka olemme nähneet, jonka valloittajiksi meitä on kutsuttu. Vielä meille sanotaan, kuten hiljakkoin eräs oikeistolehti kirjoitti: emme voi luottaa nuorten intoon, se menee yhtä helposti kuin se tuleekin. Kun asioita ruvetaan pohtimaan ja miettimään huomataan, etteivät ne niin yksinkertaisia olekaan. Ei housuihin päästä hyppäämällä. Olimmehan mekin kerran innostuneita, mutta nyt emme enää välitä. Omatkin asiat on hoidettava. Ja sitten kun teidän on käynyt samoin, olette väsyneet ja sammuneet. Sanomme: tervetuloa tänne, täällä on hyvä olla, täällä ei tarvitse taistella, ja jokainen saa ajatella omilla aivoillaan.

Joku puoluemies vielä lisää: tulkaa tänne, täällä on virkapaikkoja, täällä on leipää, ja täällä on yhteiskunnallisia asemia.

Me emme myö nuorten erikoisoikeutta hernerokkaan. Me emme pyydä helppoa elämää ja virkapaikkoja ja yhteiskunnallisia asemia ostaa aatteistamme luopumalla. Ei, vaikka meidän olisi kerjäläisinä ja jalat verillä kuljettava luvattua maata kohti.

Matalaa on puoluemiesten oppi. Siihenkö henkeen te vanhemmat, tahtoisitte lapsenne kasvattaa. Voitteko te sanoa heille: ei kannata syttyä suurille päämäärille. Turhaa on innostua, ei se kestä. Ennen mekin olimme innostuneita, nyt emme enää. Ei kannata nuoren polven yrittää. Paras etsiä vain kyllin tukeva leipäpuun oksa.

Ei! Olen varma, että te olette opettaneet nuorillenne Snellmanin sanat. Jumala, anna minulle suuria ajatuksia. Suuria ajatuksia Isänmaastani ja kansastani. Tiedätte nuorten rukouksen: Anna minulle maailma, jota minä puoltaisin, ja anna minulle maailma, jota vastaan minä taistelisin.

Ei pyydä tämä nuoriso helppoa tietä: Se tietää ja tuntee jääkärien, vapaustaistelijain ja heimosoturien tiet. Se tietää mitä on kulkea kohti luvattua maata. Se on uhrien tie. Mutta sitä tietä tämä nuoriso rakastaa.

»Miss ankarimmin luodit soi,
taajimmin tulta salamoi,
en sinne käymät' olla voi,
tiet isäin astumaan.»

Sama mieli on sillä kuin sotilaspojallakin, sillä tämä polvi on kasvanut ankarana aikana. Kyllä nykyinen nuoriso tietää, etteivät suuret tehtävät ole kädenkäänteessä suoritetut. Siksi se on vannonut elämän kestävää uskollisuutta ja asevelvollisuutta Isänmaan palveluksessa. Se tahtoo olla uskollista. Se ei inhoa mitään niin kuin petturia.

Sentähden meillä on niin vähän *suuria miehiä, että niin monet ovat pettäneet nuoruutensa lupaukset ja ihanteet.* Jos niin käy, että tälle nuorisolle kerran lausutaan, kuten Joonaalle hänen elämänsä lopulla: »Sinä olet tullut vanhaksi ja maata on vielä paljon valloittamatta», niin se tahtoo valaa uutta voimaa ja rohkeutta nousevaan polveen, niinkuin siihen nyt valavat vanhenevat jääkärit ja heimovapaussoturit: Viekää te tämä asia voittoon, luokaa te todellisuudeksi se, minkä puolesta me taistelimme, mutta jota emme nähneet toteutuneena. Valloittakaa te tämä maa täydelliseksi kansakunnaksi ja valtakunnaksi. Olkaa rohkeita ja uskollisia. *Käykää kärsimään, mutta voittoja saamaan.*

Reino Alakulju.

Ilma- ja kaasusodasta.

Mitä jokaisen kansalaisen on tehtävä?

Naisylioppilaiden Karjala-Seuran neitosia kaasunaamariharjoituksissa.

Lentokoneitten pommitusretket maailmansodassa ulottuivat usein rintamien taaksekin tuottaen tuhoa myös siviiliväestön keskuudessa, kylissä, kaupungeissa ja tehdasalueilla. Olemme kuulleet minkälaisen kauhun ja sekasorron valtaan joutuivat esim. Pariisin ja Lontoon asukkaat saksalaisten ilmapommitusretkien kautta. Tunnettua on myöskin, että esim. Englannin teollisuus kärsi maailmansodan aikana ilmahyökkäyksestä sikäli, että monien teollisuuslaitosten tuotanto laski usein yli puolella normaalimäärästä.

Mutta maailmansodan aikainen lentoaseen käyttö oli sentään vielä osittain kokeiluasteella ja pommitkin olivat verrattain pieniä sisältäen vain räjähdys- ja sytytysaineita. Kaasuja ei lentopommeissa vielä silloin käytetty ja ilmasota rajoittui etupäässä rintama-alueille. Kaasusotaa taas käytiin vain rintamilla eri armeijoitten välillä. Mutta maailmansodan jälkeen ovat lento- ja kaasuase huimaavasti kehittyneet ja niiden käyttö saavuttanut aivan toisen luonteen.

Varmana voidaan jo pitää, että nykyaikaiset suurien valtakuntien pommitusjättiläiset, jotka pystyvät kuljettamaan monensadan kilon painoisia pommeja useampia tonneja aina tuhannenkin kilometrin päähän, ovat peloittavia aseita vihollisvaltion käsissä.

Kaasuaseen tuhosäde tulee myöskin entistä suuremmaksi tällaisten koneitten rintamantakaiselle alueelle kuljettamien kaasupommien tai ruiskutettavan kaasunesteen kautta.

Koska tämä kaikki on meille selvää ja vihollisen lento- sekä kaasuase uhkaa meitä kaikkia, niin yksimielisiä olemme kai siitä, että vaara vaatii myös torjuntatoimenpiteitä.

Aktiivisia torjuntatoimenpiteitä on vahvistettava, ilmavoimia ja ilmatorjunta-aseita lukumääräisesti lisättävä ja laadullisesti parannettava.

Mutta tämäkään ei vielä riitä, vaan kaiken mahdollisen varalta ovat passiiviset suojelutoimenpiteet järjestettävä. Niiden tulee käsittää valtiollisen sekä kunnallisen elämän kaikki toimintahaarat ja -alat ja ulottaa vaikutuksensa jokaiseen yksilöön.

Tähän kaikkeen tähtää *väestönsuojelutyö,* jolla on oma tärkeä tehtävänsä maanpuolustuksessa ja jota toistaiseksi viedään eteenpäin suurimmaksi osaksi vapaaehtoista tietä Suomen Kaasusuojelujärjestön organisoimana ja johtamana. Tämä aikaa, voimia ja varoja kysyvä laajakantoinen tehtävä vaatii onnistuakseen kansalaisten puolelta voimakasta tukea ja aktiivisuutta.

Naisylioppilaita väestönsuojelun luentoa kuuntelemassa.

Tulevaisuuden sota voi panna pienen kansakunnan kovalle koetukselle. Maan itsenäisyyden ja kansakunnan vapaan elämän turvaaminen vaatii silloin pieneltä kansalta suurta puolustusvalmiutta, jota ei käden käänteessä luoda, vaan se vaatii laajan ja voimaperäisen valmistelun jo rauhanaikana, valmistelun, joka ulottaa vaikutuksensa koko kansaan, jonka turvaaminen ja suojeleminen on maanpuolustuksen tehon ja jatkuvaisuuden kannalta ehdottoman välttämätöntä.

Koska vihollinen voi ilmahyökkäyksissään käyttää räjähdys-, palo- ja kaasupommeja, on väestösuojelu järjestettävä silmälläpitäen sitä vaaraa, joka edellämainittujen hyökkäysvälineiden käytöstä koituu. Toisin sanoen rintamantakaisten asutuskeskusten väestö on suojattava siten, että tappiot elävän voiman suhteen supistuvat mahdollisimman vähäisiksi, normaalista elämää häiritsevät tekijät muodostuvat lyhytaikaisiksi ja laadultaan lieviksi ja että luja yhteiskunnallinen järjestys säilyy.

Sitä varten tulisi kuhunkin asutuskeskukseen varata , kouluttaa ja varustaa siviiliväestöstä muodostettuja seuraavia väestönsuojelumuodostelmia:

— ks. varmistus- ja tiedustelumiehistöjä,
— pelastus- ja ensiapuryhmiä,
— kaasunpuhdistusryhmiä,
— sammutusryhmiä,
— viestimiehistöjä,
— ensiapuasemia.

Sitäpaitsi olisi tärkeimpiin rakennuksiin ja rakennusryhmiin (valtion sekä kunnalliset virastot ja laitokset) määrättävä väestönsuojelukysymyksiin pe-

Naisylioppilaita ensiapuharjoituksissa.

Palokunta sammutustyössä.

rehtynyt suojelupäällikkö. Muihin rakennuksiin (pienemmissä puitteissa kortteleihin) talonsuojeluvalvoja. Rakennuksessa mahdollisesti löytyvän väestönsuojan miehistö ja apumiehistö muodostavat talonryhmän, joka samalla toimii palonehkäisymiehistönä. Asutuskeskukseen jäävän väestönosan turvaamiseksi ilmahyökkäyksen välittömiltä vaikutuksilta on järjestettävä väestönsuojia.

Kaasusuojeluvälineitä on varattava ensikädessä kikille niille erikoismuodostelmille ja kunnallisille elimille, jotka muodossa tai toisessa osallistuvat suojelutoimenpiteiden toteuttamiseen.

Väestönsuojelun toiminta-ala on niin laaja, että huomattava osa sotilasviranomaisille luonnostaan lankeavia tehtäviä on täytynyt siirtää siviilihallinnon elimille sekä väestölle itselleen.

Epäilemättä on koko kansakunnan etujen mukaista, että kaikki kunnat ja jokainen yksilö osallistuvat muodossa tai toisessa väestönsuojelutyöhön.

Kansan puolustuskunto vaatii nykyään suurta *tietoisuutta* nykyaikaisen sodan vaaroista, niiden ilmenemismuodoista ja erilaisten aseitten (kaasut, palopommit, bakteerit) vaikutuksista, *käytännöllistä kykyä* pystyä suorittamaan erilaisia torjunta- ja suojelutoimenpiteitä sekä *hyviä ruumiin- ja sielunvoimia* pystyäkseen toimimaan vaaran sattuessa nopeasti ja päättäväisesti raskaissakin olosuhteissa. Jokaisen täytyy tehdä kaikki voitavansa Isänmaan puolustuksen hyväksi vaikeina vainonaikoina.

M—tto.

Työläisnuoriso Isänmaalle.

Joku aika takaperin jouduin seuraamaan varsin mielenkiintoista keskustelua. Eräät työläispiirejä lähellä olevat sinimustat kertoivat työläisnuorilta heidän kodeissaan yritettävän riistää usko Jumalaan ja rakkaus Isänmaahan, joten nämät nuoret kuin juurettomina puina joutuvat elämässä kaikkien virtojen vietäviksi. Mutta näitten sinimustien joukossa oli kuitenkin marxilaisten työläiskotien lapsia. Sinimustat olivat seurustelleet heidän kanssaan. Sinimustien isänmaanrakkauden tuli oli syttynyt työläiskotien lasten sydämissä. Sinimustat olivat pelastaneet elämää Isänmaalle.

Työläispiireissä on paljolta käsitys, että sinimustaliike olisi vain jotain herrasnuorten askartelua. Työläisnuorilla ei muka ole sen kanssa mitään tekemistä. Jos n.s. porvareillakin on samanlaisia käsityksiä, johtuu kaikki siitä luonnottomasta elämäntottumuksesta, jonka mukaan ihmisiin olisi suhtauduttava kuin ihmisarvo määrättäisiin yhteiskunnallisen aseman, opin, varallisuuden j.n.e. mukaan. Ja marxilaisella taholla tieten tahtoen koetetaan tätä käsitystä juurruttaa työläisnuorisoon sen loitolla pitämiseksi n.s. porvareista.

Vapaussodan jälkeisellä nuorisolla on perintö, jollaista ei maamme nuoriso ole milloinkaan aikaisemmin saanut: vapaa Isänmaa, veriin asti yhtä rakas niinhyvin työläiselle, talonpojalle kuin herralle. Vapaussodan miehet sen voimallisesti kokivat alla rintaman veren ja raudan, ja heidän tarkoituksenaan oli yhdistää kansamme kokonaisuudessaan luottamukselliseen yhteistyöhön isiemme pyhien elämänarvojen pohjalta. Tämä yhdistäminen jäi heiltä kuitenkin suorittamatta. Sinimusta nuoriso tuntee, että tämä kesken jäänyt työ velvoittaa sitä.

Vapaussota määräsi kansalaisarvon uhrautuvan työn perustuksella Isänmaan hyväksi. Tältä pohjalta oli jokainen Suomen mies ja nainen Isänmaalle kallis. Ja muutamaksi kuukaudeksi kaatuivat kaikki inhimillisen elämän eri kansalaispiirien välille nostamat raja-aidat.

Vapaussodan aatteellisen pohjan muodosti Jumala, koti ja Isänmaa. Tältä aatteelliselta pohjalta lähtien sinimustat ovat keskenään veljiä, olipa heidän kotinsa vaikkapa korkein linna tai matalin maja. He tunnustavat jokaisen Isänmaalle eletyn elämän

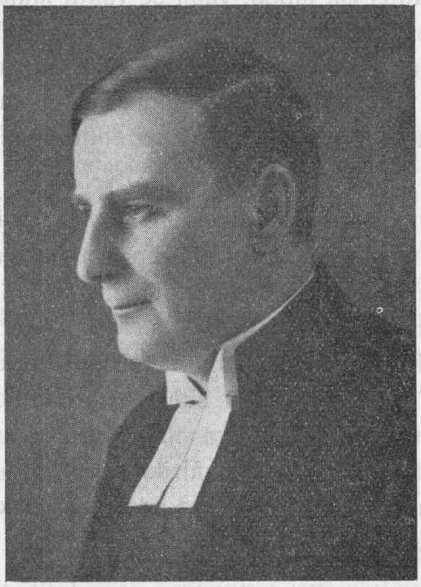

Kirkkoherra Vihtori Varpio.

korvaamattomaksi ja tasavertaiseksi. Kaikilla on elämään sama ylevä aateliskirja: rehellinen, uhrautuva työ Isänmaan hyväksi. Tältä kannalta katsoen sinimustaliike nuorisoliikkeenä on Vapaussodan työtä päätökseen viemässä.

Mutta olevat olot huomioonottaen sinimustaliike on myös isänmaallinen lähetysliike. Se kääntyy kaikkien niiden nuorien puoleen, joita tavalla tai toisella vieroitetaan isien pyhästä elämänkatsomuksesta. Erikoisesti tämä liike tuntee olevansa velvollinen lähestymään työläisnuoria.

Marxilaisuuden, jumalattomuuden ja isänmaattomuuden henkeä lietsotaan innokkaasti nuorisoon määrätyissä työläispiireissä. Tarkoituksena on tietysti nuorista kasvattaa uutta punakaartia tai ainakin saada työläisjoukot tulevaisuudessa vielä kauemmaksi kansanyhteisöstä kuin mitä ne nyt ovat. Mutta sinimustaliikkeen alettua vaikuttaa ovat työläisnuorten katseet kääntyneet sinimustiin päin, ja he odottavat, mitä sinimustilla on heille annettavaa. Ja he eivät tulekaan odottamaan turhaan.

Sinimustaliikkeen etenemiselle työläisnuorison piirissä on monia hyviä liittolaisia. Yksi niistä on nuoruusiällä erikoisen herkkä totuuden vaisto. Ja totuuden vaistonsa sanoo, ettei marxilaisen materialismin luokkaoppi ole totuuden mukainen, vaan si-

sältää valheen lisäksi orjuuden, jota nuori mieli nousee vastustamaan, jos vain avautuu tie vapauteen. Toinen on kansallistunto. Se itse asiassa ei ole marxilaisiltakaan suurimmalta osalta tyystin hävinnyt. Ja herätetyllä kansallistunnolla on itsessään aina tarve ja halu liittyä kansallistuntoa viljeleviin piireihin. Kolmas on isänmaanrakkaus — puhumattakaan nuorella kauan polttavana olevasta jumalatarpeesta. — Ja isänmaanrakkaus kaikesta marxilaisesta kiihoituksesta huolimatta elää pohjimmaisena työläisnuorison sydämessä odottaen, milloin se herätetään. Työläisnuorisolle on kyllä opetettu, että isänmaallisuus on muka vain porvareille kuuluvaa harrastelua, mutta lukemattomat esimerkit todistavat työläisnuorison voimallisemmin lämpenevän isänmaallisuudelle ja yleensä epäitsekkäälle aatteellisuudelle kuin Marxin repiville opeille, jos sille valmistetaan tilaisuus isänmaallisuuden tällaisen aatteellisuuden harrastamiseen.

Monivuosikymmeninen marxilainen vaikutus on tehnyt työläisnuoren araksi lähestymään n.s. porvarillisia nuoria. Ja onhan häneen istutettu väärää alemmuudentuntoakin. Näin ollen on sinimustien velvollisuutena aloitteen tekeminen työläisnuorten isänmaallisen mielen herättämiseksi ja heidän keräämisekseen veljelliseen, tasavertaiseen työhön Isänmaan hyväksi. Työläisnuorisolle on osoitettava, että se on Isänmaalle välttämätön, että Isänmaa tarvitsee sitä, ja että työläisnuorisolla on oma tärkeä tehtävänsä isänmaallisessa palveluksessa. Ilman työläisnuorison mukanaoloa on Isänmaa monin verroin heikompi. Työläisnuoren oikea paikka ei ole luokkaoppien, vaan yhteisen Isänmaan palvonnassa.

Milloin sinimustat ovat ojentaneet veljenkäden työläisnuorille yli kaikkien luokkarajojen, on siihen käteen aina tartuttu ja työläisnuorten sydämissä on syttynyt isänmaallisuuden palo. Se on syttynyt heidän kodeissaankin. Marxin valta on kukistunut. On pelastettu elämää Isänmaalle ja taas askeleen verta edetty kansankokonaisuuden suurta päämäärää kohti.

Tietysti tämä työ vaatii paljon sitkeyttä, tarmoa, uhrautuvaisuutta ja ennenkaikkea rakkautta. Mutta näitä kaikkiahan sinimustalla nuorisolla on. Vapaussodan miesten ominaisuuksia. On monia kauniita todistuksia, miten sinimustat ovat paljosta kieltäytyneet, uhranneet ja uhrautuneet työläisveljiensä voittamiseksi. He ovat osoittaneet rakkautensa teoissa. Ja rakkautta ei kukaan voi vastustaa.

Sankaruutta ei ole vain taistelutantereella. Sankarimieltä osoitetaan myös rauhan töissä. Marxilaisuuden tuhoissa olevan nuorison pelastaminen Isänmaalle on oleva uusi sankaritarina. Tulevan Suomen historiaan se liitetään jääkärien ja »sankaripoikien» rinnalle. Sen tarinan kirjoittamisesta vastaavat sinimustat.

Sinimustat! Te olette syttyneet! Sytyttäkää! Työläisnuoriso odottaa teitä!

Vihtori Varpio.

Sinimusta rytmi — mikä se on?

Sinimustien sävellys- ja runoilutyössä uurastanut toim. Vilho Viita on lehdellemme lähettänyt sarjan lyhyitä ajatelmia tältä alalta selostaakseen »sinimustan rytmin» merkitystä kansamme herättämistyössä. Alla muutamia palasia sarjasta.

I.

Sinimusta rytmi — mikä se on? Perimmiltäänhän koko SM-työ on rytmiä, taistelun rytmiä, vastakohtana tavanmukaiselle kaavoihinsa jähmettyneelle »valistustyölle». Kun SM:n päällikkö Simojoki astuu puhujakorokkeelle, tunnemme jo ennen kuin hän on sanaakaan lausunut hengessämme rytmillisen käymisen — se on meihin hänestä kulkenut sähköisiä virtoja pitkin. Ja kun hän puhuu, joutuu sielullinen »vastaanottajamme» yhä voimakkaamman Suur-Suomi-rytmillisyyden aaltoihin. Ja kun puhuvat nuoremmat SM-veljet tunnemme taas tuon ihmeellisen valloittavaisuuden, joka on lähtöisin vain täysin valmiista hengenpalosta. Oikea sinimusta onkin vain se, joka pystyy tuollaisen sähkövirran synnyttämään, olkoon sitten kysymys puheesta tai muusta esiintymisestä.

Joukkoliikkeenä SM-järjestö on ottanut käytäntöön sytyttäviä propagandamuotoja, jotka lyövät »tavallisen ihmisen» hämmästyksellä. Tarkoitan yhä laajenevaa joukkolaulua ja -lausuntaa. Ne ovat jo antaneet arvokasta apuaan nukkuvan kansamme herättämiseksi. Mutta ne tekevät sitä vain sen perusteella, että niissä on uusi rytmi, sinimusta rytmi, Isänmaa-rytmi — Suur-Suomen rytmi!

II.

Varsinainen kuorolaulu, moniääninen, on kyllä kaunista ja hyvin harjoitettuna se tehoaa. Mutta siltä puuttuu kuitenkin monasti iskevyys, jonka saa aikaan yksiääninen joukkolaulu, ennenkaikkea joukkomarssilaulu. Se on kuvannollisesti sanoen »yksimielistä». Musiikillisen ääniharmonian asemasta siinä elää joukkotahdon sisäinen harmonia, sävelellinen »kansakokonaisuus». Mutta sen on myös oltava erittäin täsmällisesti ilmennettyä voidakseen vaikuttaa iskuvoimallaan. Rytmiikan vaatimukset on siinä otettava huomioon aivan »lainkirjaimen» mukaisina — »ad-libitum-mielivallalle» siinä juuri ei ole sijaa. Joukkolaulun esittäminen ei ole niinkään helppoa. Otet-

AIKAMME ILMIÖITÄ

Aikoihin on eletty Suomenmaassa, nyt ja taaskin — — — »Huliganismiinko jälleen?» kyselee täristen »Turunmaa» (ml.) ja toteaa löpöttävin pöksyin, että »pääkaupungissa on tavan takaa sattunut häiriöitä, itsestään kyllä pieniä, mutta silti merkitseviä, jotka ilmaisevat, että sillä taholla 'entinen maali on vielä'.»

On näet ruiskuteltu kyynelkaasua ja sutattu Elannon ikkunoita — — —

Elkää hymyilkö, sillä »Lapuanliike osoitti, miten kohtalokasta on nauraa pienellekään rikkomukselle» ja »onhan yleisesti tunnettu sielutieteellinen toteamus, että rikolliset taipumukset pysyvät sellaisen ihmisen sielussa, jonne ne kerran ovat pesiytyneet». Juu, ja

»muistammehan jokainen, miten hymyiltiin, kun jokin suurisuinen kommunistiagitaattori liikkeen alkuaikoina kyydittiin kotiseuduilleen. — Kyyditykset jatkuivat, hulinamiehet kävivät vihdoin niin röyhkeiksi, että ottivat autoonsa tasavallan entisen presidentin ja hänen puolisonsa aikomuksella kuljettaa heidät valtakunnan rajojen taakse. Loppujen lopuksi kokoonnuttiin *aseistettuina Mäntsälään,* josta lähetettiin uhkavaatimus tasavallan hallitukselle.»

Minkä hirmukapinan uudistumisen estämiseksi nyt siis »on yhteiskunnan oman turvallisuutensa takia heti tartuttava kovin kourin hulinamiehiin ja tukahdutettava heidän halunsa alkuunsa. Meillä ei totisesti ole varaa siihen, että pehmeäkätisyydellä ja leväperäisyydellä annamme rauhattomien ainesten *täydellä höyryllä valmistaa uutta kumousta.* Senvuoksi *valvokoot konsulit!*»

Valvoneet ovat.

Pasilan työväentalon kaasuttamisesta on rikospoliisi pidättänyt erään harjoittelijan, ja Elannon jutusta ilmoittaa Hesa, että

»asiaa ruvettiin tutkimaan ja ennenpitkää tavattiin itse teossa vastapäätä sijaitsevan *rohdoskauppa Veronican omistaja, rouva Ines Silfverblad,* jonka poliisi pidätti kuulusteluja varten. Asia oli esillä raastuvanoikeuden 8. osastolla, jolloin raastuvanoikeus tuomitsi rouva Silfverbladin rikoslain 42 luvun 7 §:n ja *vilpillisen kilpailun* ehkäisemiseksi annetun lain 1 §:n mukaan 20 päiväsak-

---

takoon vain esimerkiksi sellainen »joukkolaulu», joka kulkee juhlissa tapana olevan yhteislaulun nimellä: ei mitään rytmillisesti niin suuresti rääkätä kuin Maamme-laulua ja n.k. maakuntalauluja, joiden tahdillinen osaaminen, rytmiikasta puhumattakaan, on useimmiten varsin surkeata. Suomalainen yhteislaulu marsseihinkin nähden on tavallisesti hautajaistunnelmaa kehittävä, kun sen pitäisi olla innostavaa, valoisaan mielialaan kohottavaa. Mutta jos saadaan kehitetyksi tahdikas marssilaulu, jota esittää siihen valittu joukko, niin siitä vasta vähitellen, näiden sävelten yleistyessä, pääsee kehittymään myös oikea, koko joukkoa käsittävä yhteislaulu. Joukkolaulu on siis yhteislaulun opettaja, edelläkävijä.

III.

Joukkolaulussa pitää olla johtaja, mahdollisimman paljon musiikillisesti pätevä. Mutta SM-joukkolaulussa sekään ei riitä. Johtajan pitää olla ehdottomasti sinimusta-henkinen. Joku lukkari voi olla eteväkin tavallisen kuoron johtaja, samalla ehkä koko lailla isänmaallinenkin, mutta jos hän ei ole eläytynyt SM:n-maailmaan, ei hän saa täyttä tulosta. Hänenhän pitää johdollaan valaa joukkoonsa laulun hyökkäyssisältö, niin että joukko sananmukaisesti laulaessaan palaa esittämilleen säkeille ja niiden kautta tartuttaa kuulijoihin kyseellisen taistelutendenssin, innoittaa kuulijat. Johtajan tulee siis uppoutua SM:n henkeen voidakseen saada joukollaan esille oikean rytmin.

IV.

Tästä tulemmekin jo uuteen asiaan. SM:n sävellysten tulee palvella juuri yllämainittua tarkoitusta. Ne eivät saa olla niin vaikeita, että ne ylittävät sävellyksellisen keskitason. Ennenkaikkea liika kromatiikka ja liian monimutkaiset sävelaihekuljettelut vaarantavat niiden tehoa. Marssisävelteeman tulee kuviossaan olla mahdollisimman yksinkertaisen, iskevästi poljennollisen, lyhyesti sanottuna siten inspiroidun, että se vaistomaisesti yrittää nostaa kuulijain jalat marssille. Sama koskee näiden sävelten sanaseppoa ilman muuta. Marssilaulurunouden tulee olla repäisevää, mutta samalla ylevää — ailhepiiriä kyllä on: SM:n ohjelma sellaisenaan.

Kuta enemmän nousee sävel- ja runoniekkoja omasta joukostamme, sitä vaikuttavampia marssilauluja y.m. omia sävellyksiä saamme. Liberalistisesti kasvaneen polven korkealkaan säveltaide ja runous ei pysty synnyttämään — luvalla sanoen — sellaista musiikkia ja runoutta, jota sinimustat tarvitsevat ja heidän kauttaan koko nouseva nuoriso, uusi, sinimusta Isänmaa. Kukin aika luo omat muotonsa. Ja se luo ne varmasti silloin, kun sillä on jotakin positiivista sanottavaa.

koon à 15:— eli yhteensä 300 markkaa ja korvaamaan Elannon kulut 300 markalla.»

Joten, jos sanottu Ines (=»tuntemattomat miehet») on nuo rahat jo kruununvoudin konttoriin maksanut, *tasavalta tällä kertaa taas on pelastettu*, ent. presidentit voivat nukkua rauhassa — tarvitsematta ottaa edes yöpaitaa mukaansa aamukävelylle! — ja Mikko voi pistäytyä Mäntsälässä vaikka kahdestikin päivässä!

Toinen ja vaikeampi kysymys on, miten *Maissi-rouva Erkon* kipiät hermot jälleen pannaan kuntoon. Hän kun on saanut

»kokea murheellisia todistuksia poliittisen moraalimme alennustilasta. On satelemalla sadellut uhkauksia, on heitetty pommeja kokouksissa, on mitä törkeimmin rikottu yksityistä kotirauhaa ja on lähetetty häväistys- ja haukkumakirjeitä henkilöille, jotka esim. *vastustavat kuolemanrangaistusta* tai muuten poliittisesti edustavat vapaamielisempää suuntaa, kuin mikä nykyisin eräillä *määrätyillä tahoilla* on muodissa, sekä kannattavat laillista järjestystä maassa. — Uhataan tappamisella, kunhan vain kuolemantuomio saadaan käytäntöön. 'Lapuan kirves saapi paljon työtä ja uhrit ovat jo valitut', sanotaan. Lapuanliikkeen johtajat voivat varmaan olla turvallisuudessaan tyytyväisiä kylvöönsä, joka kantaa näin kauas hedelmiä. *Ehkä heidän antamansa aseetkin ovat vielä tallella.*

Tuollaisille siivottomille uhkauksille annetaan se arvo, mikä niille kuuluu, ja turhaa niihin olisi puuttuakin, ellei niistä jo selviäisi, millainen on *se ryhmä, joka tulisi kuolemanrangaistusta käyttämään hyväkseen*, mikä heidän tarkoituksensa ja päämääränsä. Se on yksityinen kosto, raaka mielivalta ja viattomien ihmisten saattaminen tuhottavaksi. Eikä se olisikaan mahdotonta, sillä ihmisiltä, jotka alentuvat siihen, mistä edellä on ollut puhe, saattaa yhtä helposti odottaa myöskin väärää valallista todistusta tarpeen vaatiessa. Hyvä on vaan, että he aikanaan näyttävät oikean sisunsa, että *kansa näkee, mikä sitä odottaa: 'Lapuan kirves' kurkulle.*»

Jestas, ja me kun luulimme, että se oli meidän *edistysmielisen pääministerimme hallitus*, joka »määrätyillä tahoilla» noita kuolemanrangaistuksia ajaa, ja riippumattomat, lailliset tuomioistuimet ynnä sotaoikeudet, jotka niitä langettaisivat. *Maan- ja valtiopetoksesta* sodan aikana! Ja sekö »ryhmä» se siis meillekin miltei päivittäin soittelee ja hävyttömiä kirjoittelee?

Mutta kuunnellaanpas vielä Maissia, joka »toinen toistaan räikeämpien huligaanitekojen edessä saa kuin *'Torpan tyttö' hävetä sen puolesta, johon on koko luottamuksensa kiinnittänyt*, mutta joka sen on pettänyt:

»Venäläisen sortovallan aikana pidettiin kotirauhan häiritsemistä alentavimpana tekona, mihin joku voi itsensä syypääksi tehdä, ja *koko kansa reageerasi sellaista vastaan*, paitsi ne, jotka olivat santarmeitten apureina, ilmiantajina ja tulkkeina. — Bobrikoffin aikana ihmisiä häirittiin tuollakin tavalla. Urkkijoita seurasi joka askeleella, uhkauksia sateli niinkuin nytkin, haukkumakirjeitä sai vastaanottaa, palvelijoita ostettiin, ilmiannettiin ja lopulta tultiin häiritsemään kotirauhaa.»

Kyllä vain. Omasta kokemuksestamme, kuulostamme ja näkemyksestämme voimme tuon kaiken todeksi todistaa. Pidimme sitä suorastaan häpeänä, mitä esim. meille läheiselle arkkipiispa Johanssonille sinä aikana tehtiin. Samoinkuin suomalaisuustaistelijalle, Yrjö-Koskiselle, jolle kerran lähetettiin — ruumisarkku, portaitten päivittäisestä likaamisesta puhumattakaan. Mutta pettääköhän muistimme väittäessämme, ettei rouva Maissi Erkko kaiken tuon johdosta *mitään koskaan kirjoittanut!* Valehtelemmekohan kun sanomme, että sillä taholla sitä silloin hiljaisesti pidettiin — onnistuneena pilana? Näinköhän sitä siis silloin oltiin — »santarmien apureita, ilmiantajia ja tulkkeja»?

Onpa meillä pari omantunnon kysymystä *huliganismilla* huiskivalle »Turunmaallekin». Minne unohtui lehdeltä sen »suora huuto» silloin, kun ennen Lapuan liikettä täällä julkisesti vietettiin »Lenin-Liebknecht-Luxemburg-juhlia», joukolla saatettiin — kuten Lahdessa tapahtui — murhista vangittuja punaisia »sankareita» asemalle, punaisissa paidoissa ja kommunistisia lauluja laulaen, tai pilkattiin Jumalaa »työväen» näyttämöillä?

Emme sitä huutoa sieltä hakemallakaan löydä, mutta kylläkin oikeat anatemat ja maranathat — *talonpoikaismarssia* vastaan!

Vain hermonsa menettäneet hysteerikot, joilla jo luonnostaan on ilkeä sisu, syyttelevät jos jonkinlaisista tekosista koko valtiollista vastustajaryhmää. Kun siihen joudutaan, on *poliittinen moraali jo totisesti matalalla!*

Antti Suomenpoika

Suomalainen ostaa vain suomalaisesta liikkeestä!

K. H. Sainio
Suomalainen Kenkäkauppa
HELSINKI
Hallituskatu 12.

Kevät.

Kirjoittanut A. PERÄLÄ.

KIRKKAANA NOUSEVAT PÄIVÄT VAAROJEN VIHREYDESTÄ,
KULTIA AURINKO LUO HANGILLE KIMMELTÄMÄÄN.
LAAKSOISSA SOLJUEN SOITTAVAT LAULUA VALKEAT VIRRAT,
VAAHDOTEN ÄYRÄITÄ LYÖ TULVIVAT VEET PUROJEN.
HARJALLA TUNTURIN TUTTUJA ÄÄNIÄ KORKEUS SOITTAA,
KAUKANA TUMMENTUU KUKKULA VIIMEINEN.

TÄÄ KEVÄT LAULUA ON, ELON ELPYVÄN KAUNEINTA VIRTTÄ,
LAAKSOISTA KORKEUTEEN SOI SÄVEL SUURENA SEN.
NOIN IKI-INTOJEN VOIMA ITSENSÄ TALVESTA TEMPAA,
MURTAVI HANGEN JA JÄÄN, KAHLEHET KATKAISEE!
RANNALTA HUOMENEN PURPPURAPILVISSÄ AURINKO NOUSEE,
TOIVOJEN, USKOJEN MAAN VALKEUS VOITTAVA ON.

KUIN TULIKOTKAT JO KIITÄVI VIESTIT MIEHESTÄ MIEHEEN
RYNNÄTÄ KUOHUNA PÄIN VALHETTA VOITTAMAHAN.
VIELÄ EI UUPUNUT USKO, EI TAITTUNUT TALVEHEN TAHTO,
URHOJEN HENKEÄ VIEL JÄÄTÄNYT PAKKANEN EI.
VIELÄ MUN SYKKIVÄT SUONET, JA TULTA MUN SILMÄNI SÄIHKYY
YLLÄNI AURINGON NÄÄN LOISTAVAN KIRKKAUTTAAN.

HALPAKO OISIN MÄ TAATTOJEN TAISTELUTANNERTA KERRAN
RIEMUITEN ASTUMAHAN, KÄSKY KUN KORKEA SOI!
NIINKUNI VYÖRYVÄ VIRTA JA KOSKIEN KIEHTOVA PAUHU
MAITA JO VALLOITTAA ROHKEUS MURTUMATON.
TAISTOHON NUORINA KÄYMME. KOITTEESSA HUOMENEN UUDEN
NOUSEVI POLVI JO UUS SAATOSSA SANKARTEN.

KIRKKAANA NOUSEVAT PÄIVÄT VAAROJEN VIHREYDESTÄ,
KAUKANA KIMMELTÄÄ KUKKULA VIIMEINEN.

Paavo Susitaival:

Haavoittuneita.

Kun eräänä aamuna saavuin Hannilaan, ilmoitettiin minulle, että eräs miehistäni oli Sunilla vaikeasti haavoittunut keuhkoihin ja että hän tuskin eläisi montaakaan tuntia. Mies makasi nyt eräässä haavoittuneita varten varatussa aseman huoneessa. Minulta tiedusteltiin, haluaisinko sanoa jotain haavoittuneelle, joka oli täydessä tajussaan.

Ristiriitaisin tuntein astuin huoneeseen, missä haavoittunut makasi kalpeana paareillaan. Tunsin miehen hyvin: hiljainen, vaatimaton ja uskollinen luonne, aina valmis mitä vaarallisimpiin tehtäviin. Siinä lepäsi oman osastoni mies edessäni ja loppu saattoi milloin tahansa olla käsissä. Minun oli varsin vaikea olla. Olinhan kyllä tottunut näkemään verta, kuolleita ja kuolevia, mutta tällä kertaa tunsin itseni erikoisen liikutetuksi. Minua vaivasivat itsesoimaukset siitä, etten ollut läsnä taistelussa, missä jälleen miesteni veri juoksi talviseen hankeen. Tahdoin jotain sanoa, mutta kurkkuani kuristi liikutus, ja sain vain soperretuksi muutamia sanoja siitä, että hän saattaisi vielä hyvinkin parantua. Ontto lauseparsi, jota niin usein käytettiin vaikeasti haavoittuneita rohkaistaessa. Kun enempää en voinut sanoa, puristin vain lujasti miehen kättä ja otin niin mielessäni viimeiset jäähyväiset sotilaaltani.

Mutta silloin haavoittunut alkoi puhua heikolla äänellä: »Olen onnellinen saadessani taistella Isänmaan puolesta. Olen kiitollinen Teille, kapteeni, johdostanne. Viekää viimeiset terveiseni kaikille tovereilleni.»

Siinä oli mies, joka saattoi olla kuolema silmiensä edessä kiitollinen siitä, että sai vuodattaa vertaan Isänmaan puolesta. Nuo kauniit, koruttomasti lausutut sanat tulivat tavallisen kansanmiehen suusta. En voinut tähän mitään vastata. Puristin vain uudelleen hänen kättänsä ja lähdin nopeasti pois huoneesta, sillä silmiini kihosivat kyyneleet, enkä tahtonut muille näyttää että itkin. Ei sopinut mielestäni, että kapteeni itki, olivat sitten asiat miten hullusti tahansa.

Yleensä Hannilan sidonta-asemalla oli runsaasti työtä. Paitsi Hannilassa taistelevan pataljoonan haavoittuneita, oli se läpikulkupaikkana Ahvolassa haavoittuneille. Usein oli siteitä tarkastettava ja haavoittuneitten tuskia lievennettävä tai annettava heille jotakin virkistävää juomaa. Sitoma-asemilla ei yleensä suoritettu leikkauksia, vaan ne suoritettiin kiireellisissä tapauksissa Antrean kenttäsairaalassa, vähemmän kiireellisissä tapauksissa Sortavalassa tai Savonlinnassa.

Jouduin usein näkemään junissa Hannilan—Antrean välillä järkyttäviä tapauksia. Kerrankin makasi vaunussa paareilla mies, jolta luoti oli ruhjonut koko lantion ja lävistänyt virtsarakon. Seurauksena olivat mitä kamalimmat tuskat. Sydäntäsärkevää oli kuulla haavoittuneen valittavan joka kerran, kun juna pahemmin tärisi. Toisinaan hän taas puolitajuttomana kutsui äitiään, tai huulet vavisten yritti rukoilla. Olimme kaikki täysin selvillä siitä, että loppu lähestyi. Puhe heikkeni yhä. Vaivoin jaksoi miesparka pyytää lusikallisen vettä tai kohentaa kuumavesipulloja, joilla kylmeneviä jäseniä yritettiin lämmittää.

Miestä saattoi nuori, miellyttävä vapaaehtoinen sairaanhoitajatar. Vaikka hän oli tottunut näkemään sodan kauhuja, täytyi hänen aina salaa pyyhkiä kyyneleitä silmäkulmastaan. Lopulta hän koko matkan piteli kuolevaa kädestä. Näky oli kaunis ja syvästi järkyttävä. Me muut matkustajat istuimme aivan vaiti, myös lievästi haavoittuneet istuivat ääneti ja unohtivat omat tuskansa.

Kun saavuimme Antreaan, oli sotilas jo kuollut sisaren käsi omassaan. Hiljaa painoi hän vavahtelevin huulin miehen silmäluomet umpeen. Paarien peite oikaistiin kasvojen yli. Hitaasti nostettiin vainaja asemalla odottavien lääkintämiesten kantamana — ei kenttäsairaalaan — vaan siihen vajaan, missä jo useita taistelunsa loppuun taistelleita rivissä odotti rintamatovereitaan matkalle viimeiseen leposijaansa.

Kauan jälestäkin päin muistan tapahtuman ja sisaren tuskaiset silmät. En koskaan tullut tietämään kummankaan nimeä. Eikä se ollut tarpeellistakaan. Näin vain, miten suomalainen sotilas kuolee suomalaisen naisen matkaan saattamana. Näin palvelevan rakkauden keskellä sodan julmuutta ja näyn, joka tulee eteen vain harvoin elämässä.

Valkoinen kuolema.

Kirj. ARNE SOMERSALO.

(Jatkoa.)

He olivat kaikki ajatelleet sotaa toisenlaiseksi, kun he vain kaksi viikkoa sitten Münchenissä kapusivat kuljetusjunaan, pitkälle matkalleen läpi Itävallan ja Unkarin. He kyllä tiesivät, minne heidät lähetettiin: ryssä oli lakaissut edestään kaksoismonarkian joukot, läpäissyt Karpaatit ja ilmestynyt Unkarin tasangolle. Hätäkellot soivat madjaarien vanhassa kuningaskaupungissa, Munkàcsissa ja Wienissä oli vallalla pakokauhu. Sitten turkkilaisaikojen ei valtakunta ollut tällaista vaaraa nähnyt. Oltiin tammikuussa Anno Domini 1915. Puolasta oli jo heitetty väistyvälle rintamalle Saksan keisarillisen kaartin jäännökset, entisten uljaiden divisioonien jätteitä, jotka tykeillä olivat aukaisseet itselleen kujan vihollisen varmasta saartorenkaasta. Ja näille oli nyt annettu tiedustelujoukoiksi puolet vastakoulutetusta hiihtäjäpataljoonasta. Viisisataa vapaaehtoista, alppihiihtäjien valiot.

Täynnä palavaa innostusta olivat heikompirakenteiset — ja niiden joukossa suomalainen ja norjalainen — lyöneet tuuleen tarkastavan lääkärin viimeisen varoituksen odotettavista yli-inhimillisistä ponnistuksista. Juuri sinne he tahtoivat, missä todella tapeltaisiin, mies miestä vastaan ihanassa sissisodassa, eikä maahan kaivautuneena, kanuunanruokana ja vihollista edes näkemättäkään. Ja mieltä tulisti tietoisuus joka miehen tärkeydestä nyt alkavassa epätasaisessa kamppailussa Unkarin pelastuksesta — —

»Musiikki se pelasi ja pojat ne marssi toisella puolella Tonavaa —»

Kahdessa viikossa olivat he, nuoret keltanokat, nähneet hyvin vähän vihollisesta, mutta sitä enemmän marssien armottomuudesta. Toinen puoli komppaniasta oli jo sortunut matkalle, erämaahan ryssän ja sutten saaliiksi. Kuka oli väsynyt, kuka sairastunut tai palelluttanut jäsenensä, kenen oli kaatanut metsässä väijyvän vihollisen luoti. Partioita oli hävinnyt sille tielle, tuntemattomaan kohtaloon. Kaikki kuvittelut sodan romantiikasta ja taistelun hurmiosta olivat karisseet pois jälellejäänestä, jotka särkevin jäsenin ja hammasta purren sisukkaasti vaieten täyttivät tehtävänsä, vain kunniantunnosta, mutta ilman intoa totellen, vei se sitten vaikka — helvettiin.

Mieli täynnä katkeraa kiukkua ryssää kohtaan, joka näin oli sotkenut pelin, paineli viisi nälkiintynyttä miestä halki lumisen tasangon, joka hohti omalla, oudolla valollaan suuren ja täyteläisen kuun alla. He olivat lumipuvuissaan miltei näkymättömiä, mutta mustat varjot hiihtivät heidän vierellään. Pakkanen oli kiristynyt ja heidän hengityksensä höyrysi. Jokainen heistä ajatteli vain hurjaa urakkaansa, sataa kilometriä ilman ruoan hiventä, mikä nyt oli heidän elämänsä hinta. Vihollista ei tarvinnut täällä ylävuoristossa pelätä, sillä ryssällä ei ollut hiihtäjiä kuin nimeksi.

Kolmatta tuntia kestäneen ankaran työn jälkeen katkesi lakeus ja eteen aukeni vuoristosola. Miehet levittäytyivät jonosta ketjuksi, joka jarruttaen ja

lunta tuprutellen vinhasti laskeutui alas jyrkkää rinnettä. Yhtäkkiä huudahti muuan saksalaisista heikosti ja kierähti kyljelleen. Hän putosi vielä kymmenkunta metriä ja makasi sitten aivan hiljaa. Toiset neljä olivat samassa heittäytyneet pitkälleen.

Jokaisella oli karbiini ampumavalmiina kainalossa.

»Näitkö jotain?»

»Hst!»

Hiljaisessa yössä kuuli kukin valtimonsa taonnan. Ja sitten tuli kuiskaus.

»Hei, älkää liikahtako. Ja katsokaa tuonne!»

Valkoisella hangella solan pohjalla näkyi tummia pilkkuja, joiden täytyi olla ihmisiä. Ja täällä oli vain vihollisia.

Niitä laskettiin vähintäin parikymmentä.

»Kirottua, tie on poikki!»

Viisi miestä makasi hievahtamatta. Viisi minuuttia. Kymmenen minuuttia. Mutta vihollinenkaan ei liikahtanut.

Noituen otti jefreitteri kiikarin, tarkasteli huolellisesti solan pohjaa ja tarttui sitten karbiiniinsa. Yksinäinen laukaus pamahti.

Ei vähintäkään liikettä.

»Tämä ei ole enää mitään sotaa!» Jefreitteri oli noussut ja toiset seurasivat häntä. Huimaa vauhtia kiisivät miehet solan pohjalle, suoraan päin vihollista, joka edelleen makasi aivan hiljaa. Kristianiakaarros seisautti sukset etumaisen, kolmen miehen ryhmän kohdalla.

He makasivat aivan likittäin, kuoleman kangistamina.

Vähän taaempana makasi toistakymmentä paleltunutta venäläistä.

Parinsadan metrin päässä jälleen parikymmentä. Ja siitä eteenpäin taas toisia, yksitellen, ryhmittäin, puolittain tai kokonaan lumeen hautautuneena. Sata, kaksi, kolmesataa — —

Vihollispataljoonan matkan pää äskeisessä lumimyrskyssä. Upseerit viittaansa kääriytyneinä kuin manööverilevolla. Sotilaat olivat yrittäneet pystyttää telttoja, mikä solan hirmuisessa tuulessa oli epäonnistunut.

Norjalainen paljasti päänsä ja toiset seurasivat esimerkkiä.

»*Valkoinen kuolema!* Jumala olkoon heidän sieluilleen armollinen!» — Ja suomalaiseen kääntyen: »Muistatko, Armfeltin retki?»

Jefreitteri oli kumartunut erään ryhmän yli ja päästi riemuhuudon. Hän kohotti ilmaan säilykerasian, jolloin kaikille tuli kiire. Muutamassa minuutissa oli jokaisella useampia rasioita ja partio istui tien ohessa ahmien lihaa kylmiltään.

»Jääviillokkeita. Siunatkoon noita ryssiä!»

»Ja nyt matkaan. Tunnin kuluttua olemme metsässä, jonne laitamme nuotion. Ja sitten vasta — syödään!»

Venäläisen pataljoonan tuho oli partion pelastus. Nyt tunnusti jokainen, ettei enää ollut uskonut jaksavansa tuota kymmentä penikulmaa rintamalle. Mutta jokainen oli pitänyt sen omana tietonaan. Tovereitten vuoksi.

Kuin uusin voimin nousivat miehet suksilleen. Karbiinin perällä rikottiin latu tien kohdalla ja siitä sata metriä eteenpäin. Varovaisuus ei voinut olla liiallista. Lähimmältä harjanteelta he näkivät nousevan auringon jo kultaavan korkeimmat lumihuiput. Laaksoissa oli vielä hämärää, mutta varminta oli nyt pysytellä maastosuojassa.

Päivän jo täysin valjettua saavutettiin metsä. Siellä oli hiihtäminen raskaampaa, sillä hanki upotti, mutta ryssästä ei myöskään ollut vastusta. Ja metsän takana aukenisi jälleen sotatoimista tyhjää ylämaata, jonka parempi keli jouduttaisi matkaa.

Eräässä tiheän alakasviston peittämässä notkelmassa tehtiin tauko. Kahden suuren kalliolohkareen välissä räiskyi kohta iloinen tuli. Havuvuoteella leväten miehet nauttivat harvinaisen juhla-aterian, jota vielä elossa olevat eivät koskaan unohda. Höyryävää hernerokkaa ja läskiä, ja sen päälle venäläisiä savukkeita!

»Upseerikasino!» sanoi jefreitteri, kun hän telttakankaaseen kääriytyneenä heittäytyi pitkälleen. Vartiovuorot oli jaettu neljän tunnin unta varten.

Mutta nyt se ei tahtonutkaan tulla. Lumimyrsky oli koetellut sielua ja hermoja yli kestävyysrajan ja kuolleen vihollisjoukon kohtalo kuvasti liian välittömästi kylmää todellisuutta. Ja kaikista kokemuksistaan huolimatta olivat he vielä liian nuoria sotilaita — fatalisteiksi. Vasta levon viimeisellä tunnilla, kun suloinen lämpö oli tunkeutunut koko ruumiin läpi ja poltto jäsenistä väistynyt, nukahtivat kaikki, vain herätäkseen jo tuossa tuokiossa vartiomiehen kovakouraiseen käsittelyyn. »Ylös! Matkaan!»

(Jatkuu seur. n:rossa.)

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

(Jatkoa.)

Ratsumies Hartikka talutti hevosensa korpraalin perästä talliin, ja asemiesten huomaamatta Simuna tarttui siellä keritsimiin, leikkasi poikki Hartikan uhkean tukan, jota tämä oli pitänyt aivan aatelismiesten malliin! Sitten he kiirehtivät takaisin pihalle.

Kaksi muuta ratsumiestä saivat käskyn seurata Hartikkaa. Ennenkuin he lähtivät, ojensi korpraali Simuna Hartikalle vielä täyden rahakukkaron kuiskaten:

»Armollinen herra lähetti nämä. Minun mielestäni kyllä turhaa komeutta ratsumiehen taskuissa.»

»Saat ne, minä tulen kyllä toimeen ilmankin», vastasi Hartikka, joka pyrki närkästymään ja jonka päänahassa vielä tuntuivat Simunan kaikkea muuta kuin hellät otteet. Kumminkin hän tunsi mielensä kiitolliseksi tuota karkeatapaista, mutta ilmeisesti hyvin hyväntahtoista miestä kohtaan.

»Suus kiinni, nulikka, äläkä anna neuvoja esimiehillesi. No niin, onnea matkalle!»

Hartikka vastasi hänen tervehdykseensä ja ohjasi kadulle päästyään hevosensa itäistä tulliporttia kohden. — Tallinna nukkui pian syvintä untaan, vain yleisissä rakennuksissa paloi vielä tulia ja herttuan tulovalmisteluissa hyöriviä kaupungin merkkihenkilöitä vaelteli ulkosalla. Tulliporteilla näkyi vahvempia sotaväenosastoja kuin tavallisesti ja Hartikkaa hieman hiveli hänen ajatellessaan, etteivät ne olleet siinä vain tavan vuoksi eikä yksinomaan herttuan tulon takia. Hänen kiinniottamisestaan oli luvattu palkinto ja vartiomiehet olivat saaneet sitä koskevat ohjeet. Arvattavasti mestari Klaun asuntokin oli tarkastettu. De la Gardien puheista Hartikka oli saanut sen käsityksen, että ylipäällikön olisi mahdotonta suojata häntä, jos hänet tavattaisiin ja todettaisiin ritari von Mauerbruchin voittajaksi. De la Gardie ei voinut itsekään millään tavoin esiintyä hänen suojelijanaan.

Vartiovuoro näkyi olevan saksalaisilla palkkasoturеilla. Olikin parempi sillä tavoin, sillä jos olisi sattunut olemaan ruotsalaisia, olisi Hartikan ollut vaikea tulla toimeen heidän kanssaan, hän kun ei osannut ruotsia.

Hartikan, joka oli joukon johtaja, oli mentävä vartiotupaan, näyttääkseen kulkulupansa vartiopäällikölle. Astuessaan ratsailta Hartikka tuli ajatelleeksi, että olisi ollut viisaampaa panna joku toinen mies asialle. Nyt oli jo myöhäistä. Hartikka painui siis reippaasti sisälle neljän tai viiden saksalaisen, jotka samassa ehättivät vartiotuvan kohdalle, saapastellessa hänen jäljessään. Vartiopäällikkö kohteli häntä erittäin kunnioitettavasti, kun oli todennut itsensä armeijan ylipäällikön, joka tiedettiin herttuan pojaksi, panneen sinetin passin alle. Hartikka huomasi, että hänen perässään vartiotupaan tulleet vilkkaasti keskustelivat saksalaisten palkkasoturien kanssa. Hänen kääntyessään takaisin ja oven suussa olevan kynttilän valaistessa hänen kasvojaan eräs saksalaisista huudahti ääneensä.

»Siinä hän on, mestari Klaun ottopoika!»

Hartikka, joka vältti katsomasta puhujaan, tunsi kuitenkin hänet nuoriherra von Mauerbruchin palvelijaksi. Hartikka ei tiennyt nimeä, mutta oli nähnyt miehen kuitenkin useasti ritarin mukana.

Hartikka tunsi punastuvansa, mutta koetti peittää

hämillään oloaan. Hän työnsi röyhkeästi syrjään saksalaisen.

»Kuka rohkenee pidättää kreivi Gyllenhjelmin lähettiä!» hän huusi.

Mutta saksalainen riensi itsepintaisesti hänen perässään.

Hartikka työnsi hänet toistamiseen sivuun ja heilautti kaunopuheisen suurieleisesti valtakirjan taskuunsa. Vartiopäällikkö oli ymmällään: hän selitti saksalaiselle jotakin, jota tämä ei tahtonut kuulla. Hänen ylhäisyytensä kreivi Gyllenhjelmin lähetti poistui vartiotuvasta ja nousi ratsaille. Portti avautui pienelle ratsumiesosastolle ja jäämättä odottamaan saksalaista, joka sadattaen ja kohti kurkkuaan huutaen riippui ratsumies Hartikan jalustimista, suomalaiset kannustivat hevosiaan kovemmin kuin olisi ollut tarpeellista. Päästyään vartiomiehistön näkyvistä he iskivät uudestaan kannukset kylkiin ja painuivat täyttä laukkaa Narvaan vievää maantietä pitkin.

VIII Luku.

Uusi ratsumies näyttää tapojaan.

Hartikka ja hänen ratsumiehensä pitivät yllä hyvää vauhtia. Hartikalla ei ollut halua joutua uusiin seikkailuihin, ennenkuin oli tavannut tulevan esimiehensä, Puotilan herran. Antti Laurinpoika oli jo ehtinyt tulla kuuluisaksi lukuisissa taisteluissa, joissa suomalaiset olivat urheasti ylläpitäneet liittovaltion sotaista mainetta.

Useaan kertaan matkan varrella Hartikka oli tullut ajatelleeksi, että oli vahinko elää kokonaan syrjässä valtiollisista tapahtumista. Hänellä ei ollut Viron oloista muuta kuvaa kuin että täällä suomalaiset ja ruotsalaiset pitivät linnoja hallussaan ja tavan takaa kahinoivat milloin puolalaisia, milloin venäläisiä vastaan. Sanottiin Kaarle-herttuan tavoittelevan liittovaltion kruunua. Herttua ei katsellut lainkaan suopealla silmällä suomalaisia. Nämä olivat aiheuttaneet hänelle monta harmia. Klaus Flemingin johdossa he pitivät kiinni uskollisuudenvalastaan Puolan kuninkaalle. Heillä oli pätevä puolustuksensa — aivan niin, sillä olihan Sigismund myöskin liittovaltion kruunun laillinen haltija. Mutta herttua tiesi, ja täälläkin siitä puhuttiin julkisena asiana, että Suomen herrat tahtoivat päästä Ruotsista riippumattomiksi. Heidän uskollisuutensa mahtoi sentään olla vain näennäistä. He arvelivat, että kun Sigismund asui kauempana, hänestä oli vähemmän harmia.

Omituista vain, että suomalaisissa johtajissa sanottiin olevan paljon sellaisia, jotka olivat Suomessa taistelleet herttuaa vastaan mutta jotka sittemmin oli otettu armoihin. Ei ollut vaikea arvata, mistä tällainen herttuan menettely johtui. Liian lempeä mies hän ei ainakaan ollut, sehän tiedettiin tarkalleen. Mutta viisas hän arvattavastikin oli. Ja Suomen herroissa oli monta, joita herttua tavallaan tarvitsi, nimenomaan juuri heidän johtajansa, sillä toiset, pienemmät, kulkivat isompien jäljessä.

Antti Laurinpoika. . . Minkähänlainen hän mahtoi olla miehiään?

Hartikka ei viitsinyt kysellä seuralaisiltaan; hehän olivat sitäpaitsi de la Gardien miehiä ja olisivat tuskin osanneet kysymykseen vastata. Hän joutui nyt vajavaisin tiedoin ja sotapalvelukseen tottumattomana aloittamaan ratsumiesuransa. Hän oli jo kahdeksantoistavuotias, ja se merkitsi sentään jotakin. Eivätkö kaikki muutkin olleet alkaneet tottumattomina? Hän luuli kyllä kestävänsä rasituksia ja puutetta, kunhan sisu vain kestäisi. Simuna-korpraali oli käsitellyt häntä jokseenkin kovakouraisesti — eiköhän kirvellyt vain vieläkin päänahka keritsimien jäljiltä. . . Jos sen olisi tehnyt joku muu mies kuin Simuna! Mikähän siinä olikin, että Simunalta olisi kärsinyt vielä kovempaakin kohtelua. Miehen silmäkulmissa oli jotakin senkaltaista hyväntahtoisuutta, josta ei voinut erehtyä.

Myöhään yöllä Hartikka saavutti ratsulipullisen, joka oli leiriytynyt tienvarteen.

Jo kaukaa loimottivat ratsuväkileirin yötulet. Tulien välissä kuljeskeli vartiomiehiä hiljaa lauleskellen ja vaihtaen silloin tällöin sanan keskenään. Jo kauas korva eroitti tuollaisen epämääräisen kuhinan, joka aina syntyy ratsuväkileirin vaiheille ja jossa kavioiden tömistely, marhamintojen kalina, kaurojen ja heinien rouskinta, tallivartiomiesten askeleet ja hiljainen puhelu, kaikki leirin lukemattomat äänet sulautuvat yhdeksi ainoaksi salaperäiseksi humuksi. Hartikka tuijotti näkyä sykähtelevin sydämin. Tuostako tulisi nyt hänen kotinsa? — Hänen seikkailuverensä vaistosi, että hän nyt oli löytänyt jotakin aitoa ja oikeata, jotakin, joka erehtymättömästi tapasi vastakaikua hänen sydämessään. Se on sama verenveto, joka saa nuorukaiset etsimään seikkailua, sama selittämätön kaipaus, joka saa sotilaan rakastamaan vaaraa. Vain siitä maaperästä voi tositoveruus versoa.

(Jatk.)

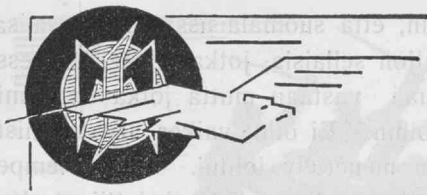

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM:n leirikurssit.

SM:n Keskusjohto järjestää tulevana kesänä leirikursseja seuraaville paikkakunnille:

Kangasala (Vehoniemi) 19. 6.—24. 6.
Kuortane ja *Pieksämäki* 25. 6.—1. 7.
Oulu 6. 7.—12. 7.

Tämän lisäksi järjestetään *tyttöosastojen* johtajien kouluttamista varten leiri *Kuortaneelle* samanaikaisesti siellä pidettävän varsinaisen johtajaleirin kanssa.

Leirikursseille ovat oikeutettuja osallistumaan kaikki sinimustat. Osanottajien on ilmoittauduttava SM:n Keskusjohdolle toukokuun loppuun mennessä paikallisosastojensa välityksellä.

Koska leirikurssien ohjelma on varsin vaativa lähetettäköön niille vain sellaisia sinimustia, jotka ikänsä ja kykynsä puolesta pystyvät seuraamaan kurssien ohjelmaa.

Molemmat *Kuortaneella* pidettävät kurssit ovat *varsinaisia johtajakursseja*. Koska niille voidaan ottaa rajoitettu määrä, korkeintaan 100 osanottajaa, on paikallisjohtajien liitettävä lausuntonsa ilmoittautujien sopivaisuudesta johtajaksi koulutettavaksi. Kaikille näille kursseille hyväksytyille Keskusjohto lähettää aikanaan kutsun.

Kangasalan, Pieksämäen ja *Oulun* kursseille sitävastoin voidaan ottaa osanottajia rajaton määrä. Kaikki ilmoittautujat valmistautukoot ilman eri kutsua matkustamaan kursseille.

Osanottomaksu Smk. 50:—.

Tyrvään Säästöpankki VAMMALA.

Talletukset 42,000,000:—
Omat varat 3,7 milj Smk.

Avoinna kaikkina arkipäivinä klo 10-14.

SM IISALMI.

Po:mme iskuryhmä oli hyökäysretkellä huhtik. 22 pnä Kiuruveden Rapakkojen Läävänsalmen talossa. Tilaisuuteen oli saapunut joukko seutukuntalaisia ja Kiuruveden sinimustia. Tilaisuus aloitettiin laulamalla yhteisesti »Vilppulan urhojen muistolle». Pj Saku *Korhosen* lausuttua tervehdyssanat seurasi yhteisesti laulettu »Suora kurssissaan». Iskuryhmä lausui »Kaarle Munckin», jonka jälkeen seurasi »Luo lippujen». Rj Kalle *Weckmanin* innostavan puheen jälkeen laulettiin yhteisesti »Mustapaitojen marssi». Ohjelmasta mainittakoon vielä Rj Lassi *Tuomaisen* puhe, iskuryhmäin lausuma »Idästä tuulee». Vielä puhui sinimustille opettaja *Inkinen*. Innostava tilaisuus päättyi yhteisesti laulettuun »Valaan». Jo on aika astua kyntämään, tätä maata laidasta laitaan.

Po:mme kevätjuhla on toukokuun 7 pnä. Puhujiksi saapuvat SmP Elias *Simojoki* ja ylioppilas Erkki *Ervast*.

SmPrj.

SM KOKEMÄKI.

8. IV. —35 herra Aaro *Salomaa* järjesti Kokemäen Sinimustille veljesillan elokuvateatteri Kinoon. Ohjelma muodostui ajan vähyyden takia lyhyeksi, mutta sitä innostuttavammaksi. Aluksi laulettiin »Oi kallis Suomenmaa», jonka jälkeen Sm Aho Heikki *Ala-Naatu* lausui tervehdyssanat ja piirineuvoja Aarno Salomaa kertoili Turun Sinimustien toiminnasta. Yhteisesti lauletun »Vilppulan urhojen muistolle» jälkeen seurasi Sm Pj Erkki *Saramon* johtama keskustelu aiheesta: Sinimusta-aatteen levittäminen työläisnuorison keskuuteen. Kun sitten vielä oli saatu kuulla toistamiseen veli Salomaata, loppui tilaisuus.

SM LAPUA.

Sinimustilla oli kevätjuhla 1. 4. -35. Ohjelma oli huolella valmistettu ja tulos oli sen mukainen: seurahuoneen avara sali oli ääriään myöten täynnä yleisöä. Aluksi soittivat herrat V e h m a n e n ja H u h t a m ä k i nelikätisesti Schubert'in »Sotilasmarssin». Sm Kaarlo K o i v i s t o lausui tervehdyssanat. Sm-kuoron laulettua astui puhumaan päällikkömme, pastori S i m o j o k i. Voimakkaassa puheessaan hän lausui ilmi uskonsa sinimusta-nuorisoon. Nuorison on herätettävä kansan omatunto. Viime päivinä paljastunut Karjalan murhenäytelmä on taas johtanut ihmisten huomion siihen, mitä tapahtui todella silloin rajan takana, mutta vieläkään kansa ei luovu nimittämästä vapaussotureita seikkailijoiksi. SM-kuoron esitysten jälkeen luki sm Jussi M u i l u otteita lehdestämme »Junkkarista».

Väliajan jälkeen esittivät herrat Vehmanen ja Huhtamäki Genetzin »Herää Suomi». Maanvilj K o s o l a selosti IKL:n alotteita talonpojan auttamiseksi. Sini-

mustamarssin kajahdettua astui puhumaan ylioppilas Erkki E r w a s t. Hän kohdisti vakavat sanansa SM-taistelutovereille. »Isänmaa on kutsunut teitä! Kunnia-vierainanne ovat täällä Junkkarien nimeä kantaneet, he, jotka ovat tehneet ihmiselämän kauneimman matkan. Seuratkaa heidän esimerkkiään. Taistelukenttänne on Suomen nuorison sielu. Työväentalot ruokkivat nuorisoaan jumalanpilkalla, nuorisoseurat tanssilla ja »repäisevällä meiningillä». Pelastakaa se nuoriso!»

Innostava juhla päättyi »Valaan».

Kapt. V i h a n t a l a on pitänyt Sinimustille Rj-kursseja, toimittaja V i i t a luentoja lausunta- ja laulutaidosta. Molemmat kurssit jatkuvat. *SmPrj.*

SM SORTAVALA.

Toiminta Po:ssamme on jatkunut yhteisten kerhoiltojen viettämisellä joka torstai-ilta. Ohjelma näissä tilaisuuksissa on ollut hyvin vaihtelevaa; on pidetty puheita, lausuttu runoja, selostettu joku kirja ja laulettu lauluja, onpa ollut torvisoittoakin.

Marianpäiväksi oli 8 sinimustaa ja paikallisjohto kutsuttu vierailulle lähisaaristossa asuvan maisteri Supisen taloon »Louhelaan». Retkeläiset noudettiin kaupungista hevosilla isäntäväen puolesta. Perillä laulettiin ja pidettiin pieniä puheita sekä nautittiin talon antimia. Hauska matka jätti mukanaolleisiin mieluisan muiston.

Jatkuvassa työskentelyssämme tärkeimpänä osana oli huhtikuun 14 päivänä SmP S i m o j o e n ja yliopp. E r v a s t i n vierailujuhla.

Me uskomme sinimustaan Karjalaan ja vitivalkeaan Suur-Suomeen. *SmPs.*

SM RAAHE.

Oulun SmPs vieraili Raahessa 31. 3. -35.

Raahen Po kokoontui kello 10,15 asemalle vieraita vastaanottamaan. Näiden saavuttua marssittiin kerholle, jossa juotiin tulokahvit. Sen jälkeen kierreltiin tutustuttamassa vieraita kaupunkiimme ja käytiin mm. kirkon tornissa ihailemassa sieltä avautuvaa laajaa näköalaa.

Kello 13 kokoonnuttiin jälleen kerhohuoneustoon. Aika kului hauskassa keskustelussa nopeasti. Aina väliin juotiin kahvia ja pidettiin jämeriä puheita molemmin puolin. Niitä pidettiinkin kokonaista 11 kpl. ja esiintyivät tällöin mm. SmPo Oulun Pj Aimo N i e m i ja Prj Paavo P a s a n e n sekä SmPo Raahen Pj Toivo A s i k a i n e n ja Ps Heikki P i r k o l a. Koko yhdessäolon ajan vallitsi korkea, iloinen tunnelma, jota tehostivat aina vähän väliä kajahtavat reippaat taistelulaulut.

Koko Po oli saattamassa vierailevaa Po:ta asemalle, jossa kajahti yhteisesti voimakas »Luo Lippujen». Vaihdettiin reippaat jäähyväiset, ja »Mustapaitain marssin» kaikuessa vieri juna pois, vieden vieraat mennessään.

Prj.

SM SÄINIÖ.

Po:mme viime kuussa Honkaniemessä järjestämän puhetilaisuuden tulokset alkavat jo näkyä. Jo nyt on liittynyt toistakymmentä jäsentä, ja on pidetty kaksi kokousta, joissa on tutustuttu SM:ään oman taistelulehtemme avulla.

Ps.

Rutavan Mylly ja Saha
Vampula
Suosittelee täysin ajanmukaista mylly- ja sahalaitosta.

„Varattu"

Punkalaitumen Säästöpankki
PUNKALAIDUN
Paikkakunnan suurin talletuslaitos.

Tehkää kaikki ostoksenne osuuskaupastanne, sillä liikevaihtomme kasvu alentaa edelleenkin kulujamme ja siten parhaiten edistätte omaa asiaanne.
Vampulan Osuuskauppa r. l.

VAMPULAN OSUUSKASSA
VAMPULA
Halpakorkoisia maatalouslainoja
Maatalousväen luottolaitos

Vampulan Osuumeijeri
Vampula
Karjataloudessa maamiehen turva pula-aikanakin!

Piikkiön Mylly
Omistaja Oskari Hannula
Jauhattaa kaikenlaista viljaa sekä valmistaa höyrytettyjä ja höyryttämättömiä kaura- sekä ohraryynejä.

Lauttakylän Pukimo
Omist. Kauko Halme.
Myytävänä pukuja, ulstereita ja sadetakkeja.
Tilaustyöt tehdään huolellisesti ja kohtuuhintaan sekä teettäjän että valmistajan kankaista.

Santalan tila, Rusko
Omistaja OIVA NISSI
M y y viljaa ja maanviljelystuotteita

Vammala, Kemikali-Aitta
Omist. Heikki Vorsta. Puh. 195.

Halisten Vehnämylly
Turku Itäinen, Halinen. Puh. Raunistula 83 (mylly) Kaarina 101 (yksit.)
VEHNÄVALSSIMYLLYMME valmistaa *karkeita ja hienoja vehnäjauhoja, ruislestyjauhoja sekä mannaryynejä* kohtuullisella jauhatuspalkkiolla.

A. TORRA maanvilj.
TYRVÄÄ, Raismala.

UUSIMAAN KIRJAPAINO

PORVOO
RUNEBERGINK. 33
PUH. 127

Suorittaa kaikkea alaan kuuluvaa työtä nopeasti, hyvin ja huokeilla hinnoilla.

Virttaan Saha Oy.

Sahat Virttaalla ja Säkylässä

Myy sahattua ja höylättyä puutavaraa.
Sahaa rimoja y. m.

Ostaa metsiä.

„Varattu"

Myllyosakeyhtiö Koskenniska

Vesikäyttövoima.
Huokeat tullit.

Lääkäri Pulkki

Paimio

Vastaanotto maanantaisin, keskiviikkoisin ja perjantaisin klo 12—14.

LÄÄKÄRI

A. SARVILINNA

Uusikaupunki

Vastaanotto 9—12 a. p. ja 5—6 i. p.

Koski T.I. Osuuskassa

Aukioloaika arkipäivisin klo 10—15

Harikkalan kartano

Uusikirkko

omistaja B. Gottleben

Kansallispukuja, -kankaita ja -osia
myy tukuttain ja vähittäin
Rauman Teollisuusaitta Rauma.

K. Rahi

Hedelmiä, makeisia, kahvia y.m.

RAUMA — Ostohyvitys 2 %.

Viljanen & Toivola Oy.

Maalaamo, väri ja tapettikauppa

RAUMA, Isoraastuvankatu 5 - Puhelin 215.

„Varattu"

Länsi-Suomen Kirjakauppa ja Nordbergin Kirjakauppa

RAUMA — SUOSITELLAAN

Isotalon tila

Särkisalo

Omistaja Aarno Vuorijoki

T. A. KORSMAN O. Y.
Kenkäkauppa Raumalla
Kevät ja kesäkenkiä hyvin lajitellusta varastosta.
Laadultaan ensiluokkaisia. Myymme kohtuuhintaan.

Kallusen tila
Nousiainen
Omistaa Lauri W. Lampola.

IRJA LAMMELA.
Täydellinen sekatavarakauppa Haukilahdella.
SUOSITELLAAN YLEISÖLLE.

Honkilahden kirkonkylässä
Anselm Toivosen sekatavarakauppaa
suositellaan yleisölle

Suomusjärven Osuusmeijeri.
SUOMUSJÄRVI.

Edullisimmin jauhatatte **Loiman myllyssä.**
Suosittelee erikoisesti VEHNÄSIHTIÄ.

Eurajoen Säästöpankki

Muistakaa
ostoksia tehdessänne että monipuolisista varastoistamme saatte hyvän laatutavaran kohtuushintaan.
Osuuskunta Oma Kauppa
E U R A Honkilahti

Eurajoen Osuuskauppa

Eurajoen Osuuskassa

Villilän kartano
NAKKILA.
Omistaja Emma Grönlund.

Eurajoen Osuusmeijeri

Nakkilan Säästöpankki.
Edullisin talletuslaitos paikkakunnalla.

Nakkilan Apteekki
Omist. K. O. TURUNEN.

Kangas-Kareksen tila NAKKILA.
Myy puhdasrotuisia Ayrshire-vasikoita. Omist. Niilo Kares.

Nakkilan Sementtivalimo.
Omist. Onni Astala. Valmistaa kattotiiliä ja viemäriputkia.

Nakkilan Osuusmeijeri r. l.
Suosittelee tuotteitaan.

Puosin tila NAKKILA. Omist. Onni Puosi.
Myy viljaa ja maataloustuotteita.

T:mi E. J. KARES NAKKILA, Puhelin 81.
Siirtomaa, kangas ja lyhyttavaraliike.

Siirtomaatavarakauppa
Kahvila - Leipomo
E. V. Mäkinen Nakkila.

OSAKEYHTIÖ HARJAVALTA Harjavalta.
Ostaa metsiä ja myy sahatavaraa.

Hyvän tunnustuksen saaneita SIRO-patentti
Puimakoneita
valmistaa JOHANNES JAAKKOLA, Harjavalta.

Harjavaltalaiset!
Suosikaa allamainittuja liikkeitä

J. N. Tuominen Sekatavarakauppa
V. Rostet „
E. Viljanen Vaatturiliike.

HARJAVALLAN SÄÄSTÖPANKKI
Tallettajille edullisin Pankkilaitos
Avoinna ½ 10—12.

Harjavallan Apteekki.

Yömaja ja Ravintola
KILKKU
KOKEMÄKI. Omistaja Eva Potila
Suosittautuu ensiluokkaisena liikkeenä.

Eläinlääkäri A. M. SUVANTO
Kokemäki
vastaanotto arkisin klo 9—12

Vitikkalan tila, Kokemäki
Omistaja VEINI VITIKKALA
Myy viljaa ja maataloustuotteita.

Kokemäen karlanon
puutarhassa saatavana vuodenajan kaikenlaisia kukkia ja vihanneksia.

KOKEMÄEN SÄÄSTÖPANKKI.
(Perustettu v. 1875)
Säästöönpanijain saamiset Smk. 23 miljoonaa
Säästöpankin omat varat „ 2 „

Myytävänä "Kultasade II" kauraa sekä valko-apilan siementä.
ÄIMÄLÄN TILA, Peipohja.

Kokemäen Sähkömylly
Ajanmukaiset vehnän- y.m. viljalajien jauhatuslaitteet.
Kokemäen Sähkö-Osakeyhtiö

Kokemäen y.m. Kuntain Paloapuyhdistys
Kokemäki
Paikkakunnan edullisin Vakuutuslaitos.

ILMARI HÄYHTIÖ, Kokemäki
Kangas- ja Lyhyttavaraliike
Taloustavaraosasto erikseen.

Hammaslääkäri Yrjö Sainio Kokemäki
Vastaanotto arkipäivisin klo 9—11 ja 15—17 (3—5).
Lauantai-iltapäivisin ei ole vastaanottoa.

A. Koskisen Kahvila KOKEMÄKI Puhelin 124.
Suositellaan

Palinin Parturiliike
Kokemäki, Puh. 170.

Kahvila ja annosruokala **„SILTA"**
SUOSITELLAAN! KOKEMÄKI.

Kauniimmin sidotut seppeleet saatte meiltä
KOKEMÄEN KUKKAKAUPPA
AINO AHLROTH, puh 220

Mattilan tila Tyrvää.
Omist. Arvo Mattila.
Myytävänä L.S.K. rotuvasikoita.

A. Lehtonen, Sekatavarakauppa, Kokemäki, puh. 147
Myy edullisesti hyvin lajitellusta varastostaan koti- ja siirtomaatavaroita, väkirehuja. — Leipäosastolla oman kotileipomon tuotteita ja taloustavaroita y.m.

Vähän-Hisson tila Tyrvää
Omistaja J. Vähä-Hisso.
Myytävänä L.S.K. rotuisia vasikoita.

Sekatavara ja Ammustarvekauppa
KOKEMÄKI. Omistaja K. H. JYLHÄ. Suosittautuu.

Tyrvään kunnanlääkäri A. I. KALLA.
Vastaanottoajat 9—13 ja 17—18.

Kokemäen Paperi- ja Kirja-aitta.
HEIKKI KETOLA.

Allamainittuja autolinjoja suosittelemme arv. yleisölle:
Tampere—Tyrvää—Turku Lauttakylä—Tyrvää—Tampere Lauttak.—Alastaro—Turku Punkalaidun—Lauttak.—Pori Lauttakylä—Urjala—Loppi—Helsinki Lauttakylä—Vampula—Alastaro—Loimaa Punkalaidun—Kanteenmaa—Alastaro Lauttakylä—Punkalaidun—Humppila Punkalaidun—Tyrvää—Tampere Tyrvää—Ikaalinen.
Ylimääräisiä matkoja tehdään tilauksesta.
Lauttakylän Auto Oy. Lauttakylä, puhelin 79.

Sepän tila, Huittinen
Omistaja Artturi Seppä
Myy viljaa, rehu- ja heinätavaraa

POLKUPYÖRIÄ ja urheilutarpeita myy edullisimmin
Väinö Ilomäen kuolinpesä
LAUTTAKYLÄ - Puhelin 142.

Kahvila, Ruokala ja Matkustajakoti **Keskus**

Lauttakylä — Puhelin 216

Kahvila Osala *Lauttakylässä*, on viihtyisä paikka matkustajille ja paikkakuntalaisille ja on sieltä saatavana hyvää kahvia hyvien leivosten kera sekä erilaisia virvoitusjuomia, hedelmiä, makeisia ja tupakkateoksia.

Maria Virtanen, Kangaskauppa *Lauttakylä Puh. 51*
Naisten kevät- ja kesäkangas- sekä muotiuutuudet saapuneet. Edustavin liike alallaan paikkakunnalla.

T:mi E. V. Lönngren
LAUTTAKYLÄ
Hyvä varasto *Kangas-, Rauta-, Talous- ja Siirtomaatavaroita.*

Kuninkaisten Mylly ja Saha
Lauttakylä Puh. 159.
Myy sahattua ja höylättyä puutavaraa.

Harald Envald, piirilääkäri. Lauttakylä.
Vastaanottoaika 9 –13. Puhelin.

Lauttakylän Kemikalio- ja Paperikauppa
Lauttakylä ERKKI SÄRMÄ Puh. 196

O. Salmisen Vesitehdas
Lauttakylä - Puhelin 80.
Suosittelee hyviä tuotteitaan!

"MUSTA KARHU" I K L:n Huittisten Po:n Kerhohuoneusto Lauttakylässä.

Alma Sinisalon Sekatavarakauppaa
SUOSITELLAAN! Lauttakylä. Puhelin.

Henkilöautoa lyhyille ja pitkille matkoille saa tilata puhelimella 102, kaksi soittoa.
Into Ali-Raatikainen, Lauttakylä, Arvolan talo.

E. M. JOKINEN, Lauttakylä. Puh. 181.
Hyväksi tunnetusta varastostani myyn miesten ja poikain pukuja, palttoita, pukukankaita ja vuoriaineita y.m. vaatetusalaan kuuluvaa tavaraa.

Ainoastaan paras
on kylvösiemeneksi riittävän hyvä.
Kivirannan tila, Lauttakylä

V. J. KALLIOISEN Kellosepänliike Lauttakylä.
SUOSITELLAAN. Puhelin 192.

Kirja- ja Paperikauppa Omist. RUUSA HELLE
Punkalaidun. Puh. 77.
SUOSITELLAAN!

Punkalaitumen Osuuskauppa r.l.
MYYMÄLÄT: Talalassa, Mäenpäässä, Oriniemessä, Kanteenmaassa ja Hiittolassa.
Paikkakunnan parhaiten lajitellut tavaravarastot.

Punkalaitumen Osuusmeijeri
Punkalaidun.

Punkalaitumen Vehnämylly Puh. 99
Myytävänä 1 kpl. 35 hv. B.M.W. raakaöljymoottori.
V. ja A Tuominen.

Alastaron Saha Oy.
Alastaro - Puhelin 12
● *Myy sahattua ja höylättyä puutavaraa.*

Punkalaitumen Osuusmeijeri Oy:n
TUOTTEITA SUOSITELLAAN.

Suomen Maalaisten Paloapuyhdistys Vampula Puh. 30.
Vampulan Munamyyntiosuuskunta.

Alastaron Talouskauppa
Paikkakunnan parhaiten varustettu jalkine-, kangas- ja siirtomaatavaraliike.

Annalan tila, Oripää. Myy viljaa ja maataloustuotteita.
Omistaja Paavo Iso-Murto.

Kerho Kahvila, Loimaa
Suosittautuu

Pietilän tila, Oripää. Myy viljaa ja maataloustuotteita.
Omistaja Paavo Brusila.

Kesäuutuudet saapuneet! KANGAS ja MUOTILIIKE **ANNA TOSSAVA** LOIMAA

Loimaan Tapetti- ja Värikauppa.
Omistaja V. Vainio. Puh. 130. Suosittautuu.

A. J. Toltti (Stoltin) Vaatturiliike
Hyvä työ ja kohtuu hinnat. Mellilä. Puh. 70.

Asioita oikeuksissa ja virastoissa kohtuushintaan toimittaa
Apul. nimismies TH. RINNE. YLÄNE.

Sandelsink.4 as 51
E Lahti

Leppämäen veljesten Saha, Kyrö

OSTAA *metsää ja sekatukkeja kaikilla Turku —Toijalan radan asemilla.*
MYY *sahattua ja höylättyä lautaa, listoja laatikkolautoja ja ripahalkoja.*

Jokihaaran tila, Pöytyä.
Omistaja Evert Knuutila.

Myy jatkuvasti päivänhintoihin PORSAITA

Kalle Korpela
Eläinlääkäri
Kyrön as.

Kyrön Puuteollisuus Oy.
Kyrö

Pöytyän, Yläneen, Auran ja Oripään
Kunnanlääkäri
Vastaanottaa Pöytyällä Riihikosken kylässä klo 10—13.

Auran Saha Oy.
Aura
Myy sahattua ja höylättyä puutavaraa ulkokuivana tai kuivaamossa kuivattua.

Vanhan Värrin tila
KARINAINEN
Omistajat Värrin perikunta
Myy viljaa ja maataloustuotteita

Nimismies R. HELLE
AURA
Ajaa asioita kaikissa virastoissa.

Karinaisten Säästöpankki
avoinna joka arkipäivä klo 10—14.
Paikkakunnan vanhin ja edullisin talletuslaitos.

Pohjolaisten tila
MYNÄMÄKI
Omistaja Pohjola.

Karinaisten Apteekki, Kyrö.
LAURI SAVOLA. Perust. 1922. Suosittautuu.

IKL:n Kahvila
MYNÄMÄKI
Avoinna 8—21.
Suositellaan!

Tarvasjoen Säästöpankki
Avoinna Euran kansakoululla joka lauantai.
Tallettajain saatavat Smk. 4,100,000.

Jaakkolan tila NOUSIAINEN
Omistaja Oskari Jaakkola.

Nissin tila. Rusko.
Omistaja Artturi Nissi.
Myy viljaa ja maataloustuotteita.

ETU-ANTTILAN TILA NOUSIAINEN
Omistaja Frans Etu-Anttila.

Heikkilän kartano Rusko
Omistaja Agr. Olavi Heikkilä
Myy Ayrshiresiitosvasikoita.

Vuorenpään tila
NOUSIAINEN
Omistajat Urho ja Elli Vuorenpää.

Ruokalaliike **„Ravinto"** Turku, Kaskenk. 1.
Isänmaallisen väen edullinen ja halpa ruokailupaikka.

LANKILAN TILA MASKU
Omistaja Aarne Lankila.

Hinta 2:—

Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.